

sudky činí více než jeden měsíc. Rozhodnutí presidenta republiky z 19. října 1928 promíjí podle čl. II. osobám, odsouzeným před 28. říjnem 1928 právoplatně k trestu na svobodě ne delšímu než jeden měsíc, trest vůbec. Podle čl. VII. tohoto rozhodnutí vztahuje se čl. II. také na rozsudek okresního soudu v Litoměřicích z 19. října 1927, č. j. T 1632/26-9. Z odstavce IV. výnosu ministerstva spravedlnosti z 19. října 1928, č. 32 Věstníku, vychází najevo, že v případech, kde nejde o dodatečný trest podle § 265 tr. ř., jest u každého rozsudku zvláště zkoumati, zda nejde o trest, na který se vztahuje čl. II. amnestie, bez ohledu na to, zda obžalovaný byl v době před 28. říjnem 1928 právoplatně odsouzen vícekrát než jednou. Nemáť v rozhodnutí presidenta republiky věcné opory a odporoval by zásadě »in dubio mitius« případný opačný názor, že rozhodnutí presidenta republiky promíjí v čl. II. jen trest jediný a že jest bez ohledu na výši součtu trestů milost podle tohoto článku vyloučena, je-li tu více než jeden odsuzující rozsudek. Porušení předpisů § 265 tr. ř. a § 411 tr. ř. ve spojení s čl. II. rozhodnutí presidenta republiky z 19. října 1928, k němuž takto došlo v usnesení okresního soudu v Litoměřicích ze dne 21. října 1930, č. j. T 1632/26/41, nebylo napraveno ani usnesením krajského soudu v Litoměřicích jako soudu odvolacího ze dne 13. ledna 1931, č. j. Ts 66/30/45. Zřejmě nesprávný jest předně názor odvolacího soudu o nepřípustnosti stížnosti. Neboť na povaze usnesení, do něhož bylo si stěžováno, jakožto soudního a soudcovského úkonu nemění nic skutečnost, že jest jeho základem úkon presidenta republiky, přidruživší se jako zvláštní ustanovení (*lex specialis*) k povšechnému ustanovení prvního odstavce § 411 tr. ř., a není-li v dotčeném rozhodnutí zvláštního ustanovení o právu stížnosti, platí pro rozhodnutí okresních soudů o použití rozhodnutí toho na ten který případ povšechná zásada § 481 tr. ř. Porušení zákona v tomto ustanovení zamítnutím stížnosti jako nepřípustné se nestalo bezpodstatným ani tím, že se odvolací soud podjal přes to podpůrnými úvahami věcného vyřízení stížnosti, řídě se při tomto věcném vyřízení stížnosti názorem — podle toho, co uvedeno, nesprávným —, že použití amnestie brání výše sečtených dvou trestů, nevysloviv však, zda pokládá i on dotčené dva tresty za jediný a jednotný trest po rozumu § 265 tr. ř., či za dva tresty úplně samostatné. Neobstojí-li podle dosavadních úvah před správným výkladem zákona názor obou soudů, že se amnestie z roku 1928 nevztahuje na trest, o jehož výkon jde, nemůže obstáti ani příkaz okresního soudu, by odsouzenec trest ten nastoupil, ani příslušná část usnesení odvolacího soudu, že se stížnost do tohoto příkazu stala bezpředmětnou. Bylo proto podle §§ 33 a 292 tr. ř. o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4227.

Není důvodu k postupu podle § 13 tisk. nov. (zák. čís. 124/1924), zprošťuje-li soud obžalovaného vlastně proto, že tvrzení pozastaveného

článku jest jednak pravdivé, jednak není urážkou na cti, a jen nadbytečně přiznává obžalovanému beztrestnost podle § 4 tisk. nov.

(Rozh. ze dne 28. července 1931, Zm II 238/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Novém Jičíně ze dne 17. května 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491 tr. zák., pokud se týče pro přestupek zanedbání povinné péče podle § 6 zák. z 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost vytýká s hlediska § 281 čís. 11 tr. ř., že soud nepoužil § 13 tisk. nov. čís. 124/24. Tu jest zdůrazniti, že kmetský soud — třebaže nadbytečně přiznává obžalovanému beztrestnost podle § 4 cit. zák. — přece bere za prokázáno, že soukromý obžalobce mluvil tak, jak je v první větě pozastaveného článku uvedeno, bere za prokázáno pravdivost třetí věty článku o obžalobcově bratru, a uvádí, že v poslední větě článku není soukromý obžalobce viněn z ničeho nečestného aniž jest haněn. Soud zprošťuje tedy podle § 259 čís. 3 tr. ř. vlastně proto, že tvrzení článku jest jednak pravdivé jednak nezakládá urážku na cti. Za tohoto stavu, obmezil-li se kmetský soud jen na osvobození podle § 259 čís. 3 tr. ř. a nepostupoval-li dále podle § 13 tisk. nov., neporušil toto ustanovení. Odůvodnění jeho ovšem není potud správné, že přehlíží, že zrušovací soud ve svém rozhodnutí čís. 2260 sb. n. s. dí jen, že zrušovací soud neshledal důvodu, by postupoval podle § 13 tisk. nov., ježto ve zmáteční stížnosti (soukromých obžalobců) není v tom směru ani výtky ani návrhu, a dále přehlíží prvý soud, že předpis § 13 tisk. nov. jest velící (soud . . . »uvede — vysloví — uloží . . .«).

Čís. 4228.

Pro posouzení otázky, zda byl pozastaveným článkem uražen list (periodický tiskopis) jako takový (§ 27 tisk. nov.), či zodpovědný redaktor (jiní členové redakce), jest přihlížeti nejen k souvislosti jednotlivých míst soukromou obžalobou pozastavených, nýbrž i k souvislosti s nepozastaveným obsahem článku; rozhoduje způsob, jak nepředpojatý čtenář listu při rozumném výkladu bude chápati, kdo byl vlastně uražen.

(Rozh. ze dne 30. července 1931, Zm I 638/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti dvaadvaceti soukromých obžalobců do rozsudku krajského soudu trestního jako soudu kmetského v Praze ze dne 28. května